

get samme vægt uden hensyn til indkomstens — og dermed skatteprocentens — størrelse.

Efter forslaget til § 8 E, stk. 1, begrænses derfor retten til at fratække renter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst til *renter af gæld, som er stiftet og opretholdes for at erhverve, sikre og vedligeholde indtægt ved erhvervmæssig virksomhed*. Ved erhvervmæssig virksomhed skal der i denne forbindelse forstås næringsvirksomhed eller anden forretningsmæssig virksomhed, herunder indtægt ved drift, udlejning eller bortforpagtning af fast ejendom. Dette virksomhedsbegreb svarer til det virksomhedsbegreb, der hidtil har været afgørende for, om der for foreninger, stiftelser, legater og selv-ejende institutioner foreligger skattepligt.

Indskud i pengeinstitutter eller anbringelse af formuemidler i indkomstgivende værdipapirer såsom aktier, obligationer og pantebrev m. v., skal således ikke i sig selv anses for erhvervmæssig virksomhed. Kun når de pågældende aktiver er driftskapital i forbindelse med en egentlig næringsvirksomhed, eller når det må anses som et nødvendigt led i den pågældende næringsvirksomhed, at der anbringes midler i sådanne aktiver, vil renterne af et lån, som er optaget til at anskaffe disse aktiver, kunne begrunde fradragsret ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Der vil således efter forslaget kunne blive tale om fradragsret for renterne af en gæld, der er optaget til anskaffelse af aktier og anpartier i tilfælde, hvor anskaffelsen er nødvendig for at erhverve eller sikre låntagers indtægt fra hans selvstændige erhvervsvirksomhed.

Ved ejendomme, der foruden at tjene til bolig for ejeren også anvendes erhvervmæssigt, skal der efter forslagets stk. 2 gives delvis fradrag for prioritetsrenterne. Fradraget udgør så stor en del af renterne af gælden i ejendommen, som svarer til forholdet mellem værdien af den udlejede eller erhvervmæssigt benyttede del af ejendommen og hele ejendommen. Det er her en betingelse for fradraget, at den til udlejning eller erhverv benyttede del udgør en væsentlig del af ejendommen. Herved svarer bestemmelsen til, hvad der gælder om beregning af lejeværdi for ejendomme, hvoraf en væsentlig del benyttes til ejerens erhvervsvirksomhed, jfr. ligningslovens § 15 A. Efter denne bestemmelse skal lejeværdien af en ejerbolig, der kun indeholder én selvstændig lejlighed, opgøres efter de særlige regler i ligningsloven, det vil sige som en nærmere fastsat procent af ejendomsværdien. Hvis en væsentlig del af ejendommen anvendes erhvervmæssigt, skal lejeværdien af boligen dog ansættes efter et skøn.

Forslaget går som nævnt ud på, at kun renter af

gæld, der er stiftet og opretholdes for at erhverve, sikre og vedligeholde indtægt ved erhvervmæssig virksomhed, for fremtiden skal kunne fradrages ved indkomstopgørelsen. Afgørende for, om der kan gives fradrag i indkomsten, skal således være, hvad den pågældende gæld er anvendt til.

For det store flertal af skatteydere, som ikke er selvstændige erhvervsdrivende, vil det ikke volde vanskelighed at fastslå, om et givet låneprovenu er anvendt for at opnå en indtægt ved erhvervmæssig virksomhed, eller om låneprovenuet er anvendt til andre formål. Denne gruppe af skatteydere vil vanskeligt kunne hævde, at deres lån er anvendt til at opnå indtægt ved erhvervmæssig virksomhed. I denne forbindelse må man være opmærksom på, at indtægter, der hidrører fra indskudsmidler i pengeinstitutter og formueanbringelse i aktier, obligationer, pantebrev m. v. ikke anses for indtægt ved erhvervsvirksomhed. På denne baggrund skulle omlægningen af fradraget for så vidt angår langt de fleste lønmodtagere og pensionister m. fl., ikke kunne give anledning til væsentlige ligningsmæssige problemer. For skattepligtige, der ikke driver selvstændig erhvervsvirksomhed, kan renterne kun give grundlag for fradrag i de beregnede skatter, hvad enten der er tale om prioritetsgæld i ejerboliger, studiegæld, lån i pengeinstitut, afbetalingsgæld eller gæld til private f. eks. familie.

For så vidt angår skatteydere, der har indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed, er det imidlertid noget mere kompliceret, når man skal finde frem til, hvad et givet låneprovenu er anvendt til. Selv om skatteyderens regnskaber eller selvangivelse indeholder en specifikation af de forskellige aktiv- og passivposter, vil der normalt ikke kunne siges noget om, til hvilke aktivposter de forskellige gældsposter refererer sig.

Selvstændige erhvervsdrivende foretager i årets løb køb og salg af formueaktiver, optager lån og betaler afdrag, opnår indtægter og afholder driftsudgifter. Den erhvervsdrivendes formueopgørelse i regnskabet eller på selvangivelsen giver kun et billede af aktiverne og passiverne på opgørelsesdagen, og der kan i almindelighed ikke heraf udledes noget sikkert om formuebevægelserne i det forløbne indkomstår. Det er derfor vanskeligt i praksis at vurdere, om en del af den selvstændige erhvervsdrivendes forbrug er finansieret ved lån, der omfattes af fradragsomlægningen, eller om de lån, der er optaget i indkomstårets løb, fuldt ud er medgået til at finansiere erhvervsvirksomheden.

Endvidere er det karakteristisk for den privatejede selvstændige erhvervsvirksomhed, at kapitalindeståendet heri sammen med ejerens øvrige formue